

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți *To Kiss a Thief*

Susanna Craig

Copyright © 2016 Susan Kroeg

Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Sărutul unei hoațe

Susanna Craig

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Păunița Ana

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CRAIG, SUSANNA

Sărutul unei hoațe / Susanna Craig

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3568-6

I. Moțatu, Mădălina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

SUSANNA CRAIG

Sărutul unei hoațe

Traducere din limba engleză
Mădălina Moțatu

LITERA®
2019

înainte ca pregătirile pentru bal să o cheme în altă parte. Fără îndoială, în scurt timp avea să observe lipsa portretului.

Atunci, ce o apucase pe Sarah să îl ia?

Cu degetul mare, deschise încuietoarea, și chipul lui St. John apăru înaintea ei: un nas acvilin, ochi de culoare deschisă și un păr de culoarea grâului copt. Era, fără îndoială, un chip frumos. Tânăr. Arogant. Aproape un străin pentru ea.

Și totuși, când îl privi, stomacul ei se răsuci în mod curios.

Inchise brusc cutiuța, își sprijini capul de perne și se abandonă nevoii de a-și închide ochii.

Capitolul 1

Trei ani mai târziu

– Dar de ce ai plecat, Fairfax? Încă nu pot pricepe!

„Pentru că îmi era teamă.“

Dumnezeu știa că era adevărul, deși era un bărbat căruia nu îi plăcea să admită că simțea teama – căruia nu îi plăcea să admită că simțea ceva. În orice caz, nu era un răspuns care să o satisfacă pe mama lui vitregă, care îi adresase versiuni ale aceleiași întrebări de o duzină de ori de când se întorsese.

– Pentru că duelul este ilegal, spuse în schimb St. John, nu pentru întâia oară.

Ea flutură nerăbdătoare din mână.

– Eh, mare brânză. Mereu se aude despre dueli care au loc.

El aruncă o privire pe fereastra salonașului mamei sale vitrege către cerul palid de septembrie și către strada londoneză aproape goală de dedesubt.

– A mai fost și mica problemă a faptului că am crezut că am ucis un bărbat. Iar moartea unui ofițer militar nu este un lucru lipsit de importanță.

– Dar nu a murit, protestă ea.

– Trei martori mi-au jurat că Brice avea să piară în câteva zile, spuse el. Nu puteam decât să dau crezare informației prezentate în fața mea la momentul respectiv. Casa aceasta fusese invadată de băieții Bow Street, iar eu aveam pe mâini sângele unui bărbat. Am simțit că e mai bine să plec pentru o vreme.

Păruse o dovadă de curaj să cheme la duel un bărbat mai experimentat și mai îndemânat. Era ceea ce făceau soții dezonozați. Dar, atunci când îl înfruntase pe Brice pe un câmp cețos, în lumina incertă de dinaintea zorilor, lui St. John îi tremurase sabia în mână.

– Nu te credeam genul gelos, Fairfax.

St. John cultivase atâtea vreme o atitudine de indiferență studiată față de lume, încât uitase că ceva putea exista încă sub ea. Dar nu putea nega adevărul zeflemei lui Brice. Un duel nu era acțiunea unui bărbat indiferent.

Așa că, atunci când duelul luase sfârșit, plecase, nu de teama de lege ori de Brice, ci de teama de el însuși, de puterea reacției lui.

Și rămăsese departe până când fusese sigur că nu simțea nimic pentru soția lui.

Absolut nimic.

Nici măcar regret în fața descoperirii că nu ar fi trebuit să plece niciodată.

– Ei bine, chiar și așa, cloncâni mama lui vitregă, cu siguranță nu îmi pot imagina motivul pentru care ai fugit tocmai în Indiile de Vest, dintre toate locurile.

– Nu prea aveam de ales. Ganett m-a condus la docuri. În port era o navă poștală micuță, cu destinația Antigua.

Destinația păruse interesantă, exotică. Genul de locuri care ofereau exact evadarea pe care el o căuta. Fusese în toate acele moduri.

Și în nici unul.

– Am fost... norocos să obțin un loc, încheie el.

– Dar să stai departe pentru atât de mult timp...?

Clătină din cap și bătu divanul cu mâna, în semn de invitație. După aproape douăzeci de ani, purtarea lui cândva neplăcută față de ea se așezase într-un fel de politețe rece, dar ea părea hotărâtă, chiar și acum, să lase impresia că între ei exista o afecțiune reală. Fără tragere de inimă, St. John își părăsi locul de la fereastră pentru a se așeza alături de ea.

Studiindu-i chipul în lumina după-amiezii, ea ridică o mână și își trecu degetele peste obrazul lui stâng.

– Nu îmi place să văd un gentleman atât de bronzat, îl muștră.

Ceea ce o deranja cel mai mult, el o știa, era cicatricea răsucită lăsată de spada lui Bric, albă-argintie pe pielea lui bronzată.

– Deși culoarea chipului tău contrastează destul de frumos cu a ochilor. Domnișoara Harrington mi-a spus asta ieri, după cină.

St. John acoperi mâna mamei sale vitrege cu a sa și i-o așeză în poală.

– Este foarte amabilă.

Dorința ei ca el să o curteze pe Eliza Harrington era un lucru aproape palpabil. Și, trebuia să recunoască, fusese destul de șocat să afle că Eliza era încă nemăritată, după atâtea ani. Dar era ultimul bărbat care să facă ceva în legătură cu asta. Era frumoasă, da, însă era o prietenă veche, nimic mai mult. Și apoi, era imposibil să își imagineze propriile gânduri îndreptându-se din nou către căsnicie. Mai ales după ce...

– Nu îmi mai poți spune nimic despre moartea lui Sarah?

Mama sa vitregă se crispă.

– Sincer, Fairfax. Nu este deloc un subiect de discuție potrivit pentru o lady. Totul a fost confuz – Sarah a dispărut, tu nu erai de găsit. Lord Ganett a refuzat să dezvăluie unde ai plecat. Apoi, comisarul a venit la ușă și a anunțat că a fost scos din Tamisa trupul unei femei. Va trebui să discuți cu tatăl tău dacă dorești detaliile macabre – el a identificat-o. Deși, după cinci zile, ți-ai imagina că este dificil să fi sigur.

În ciuda protestelor ei, îi spuse povestea cu o anumită încântare.

Dacă ar fi fost în oraș atunci când Sarah se înecase, ar fi fost chemat să își asume sarcina sinistră pe care o îndeplinise tatăl lui. Acum, după atâtea timp, el nu își mai putea aminti chipul ei. Își amintea de un păr castaniu ciufulit, ochi cenușii și un nas în vânt. Dar, oricât încerca, amalgamul de trăsături nu dorea să formeze un întreg.

Poate că așa era mai bine. Văzuse cu ochii lui ce puteau face trupului uman căldura și apa. Deși nu avea nici cea mai mică intenție de a-l angaja într-o conversație nici despre problema morții soției lui și nici despre felul în care aceasta se petrecuse, când își imagină scena cu care fusese confruntat tatăl său, se cutremură.

– Nu te gândi la asta.

Mama lui vitregă îi mângâie consolatoare mâna.

– Ceea ce contează este că acum ești liber – liber să îți dăruiești inima oricui dorești.

Inima? Dintre toți oamenii, mama lui vitregă ar fi trebuit să știe că el nu avea nici o inimă de dăruit.

Iubirea era pentru cei slabi și nesăbuiți. Învățase asta cu mult timp în urmă. Chiar dacă ar fi fost înclinat către asemenea slăbiciuni și nesăbuiță, ce treabă avea inima lui cu însurătoarea? Cum își putea îngădui să se îndrăgostească de soția pe care tatăl lui aproape

că i-o băgase pe gât? Sarah Pevensey fusese mult prea blajină, incontestabil de simplă și complet lipsită de pasiune.

În cele două săptămâni ale căsătoriei lor, fusese uneori tentat să creadă că poate o judecase greșit. Și, în cele din urmă, ea dovedise că el avusese dreptate. Femeii pe care credea că o cunoștea îi lipsea curajul de a face ceea ce făcuse soția lui. Brice văzuse ceva în ea, știuse despre ea ceva ce el, soțul ei, trecuse cu vederea.

La momentul respectiv, dezvăluirea adevăratei ei firi fusese ciudat de eliberatoare. Purtarea ei din noaptea balului nupțial confirmase atât alegerea proastă a tatălui lui, cât și propria lui convingere că dragostea era un risc pe care nu avea sens să și-l asume. Oferise scuza perfectă pentru ca St. John să se țină la distanță de soția sa. Acum, Sarah era moartă, iar el, așa cum spusese mama lui vitregă, era liber. Liber să facă orice dorea.

Sări în picioare și începu să se plimbe de colo-colo.

De ce nu se simțea liber?

– Ah, fir-ar! Mama lui vitregă scotocea prin pupitrul ei. Ești drăguț să îmi aduci niște hârtie? Îi voi trimite un bilet Elizei și o voi invita la ceai.

Părea că, în absența lui, între cele două femei se crease o legătură neobișnuită. Cum Eliza venea, se părea, în fiecare zi la ceai, se îndoia foarte tare că aceasta avea nevoie de o invitație. Dar traversă încăperea cu pași mari, mergând spre masa de scris a mamei sale vitrege, chiar și doar pentru a pune o oarecare distanță între ei.

– Sertarul din mijloc, strigă ea în urma lui.

Corespondența de dimineață era împrăștiată pe masa de scris. Un teanc de facturi îi atrase privirea: rochii de bal pentru iarnă, zorzoane feminine, o canapea nouă pentru un salon în care nimeni nu stătea vreodată. Nimic din toate acestea nu era surprinzător. Întotdeauna, banii curseseră ca apa printre degetele mamei lui vitrege.

Ceea ce îl rodea acum era faptul că știa în ce fel era folosită zestrea lui Sarah.

Întrucât se căsătorise doar ca să asigure moșia familiei, St. John dăduse de bunăvoie banii pentru acel scop. Greșeala fusese să cedeze tatălui său managementul acelor bani, în absența sa. Se cutremură gândindu-se la ce ar fi putut face cu 30 000 de lire un bărbat priceput la afaceri – cineva cu siguranță diferit de tatăl lui, care îi îngăduise soției sale să risipească o avere și apoi își anunțase fiul

și moștenitorul că era de datoria lui să se însoare cu fiica unui negustor pentru a-și salva familia de la datorii.

Mâna i se strânse în jurul mânerului sculptat al delicatului scaun aflat în fața mesei de scris până când auzi ceva trosnind. Timpul trecut sub soarele din Caraibe ar fi trebuit să ardă o parte din mânia pe care o simțea față de tatăl său, dar era limpede că focul încă trosnea în colțurile mai întunecate ale sufletului său.

– Fairfax, dragă, aștept.

– Vin, mamă, zise el, adresându-i-se printre dinții încleștați – deși, ca să fim cinștiți, ea nu fusese niciodată cea care insistase să i se spună astfel.

Oare tatăl lui regreta măcar unele dintre alegerile pe care le făcuse?

Pipăi mânerul în formă de lacrimă și trase ușor, dar sertarul se deschise cel mult un centimetru. Trase mai tare, dar nu reuși să îl deschidă. Zgâlțâi sertarul dintr-o parte în alta, sperând să miște ceea ce îl împiedica să se deschidă. După trei încercări, o fâșie mică de hârtie mototolită lunecă spre podea în spatele măsuței. Îngenunche pentru a o ridica, apoi deschise sertarul, care acum alunecă ușor, și scoase câteva coli de scris să i le ducă mamei sale vitrege.

– Uitasem complet că sertarul acela se blochează. Ai descoperit care era problema? întrebă ea, întinzând mâna după hârtia pe care el o adusese.

– Doar asta, răspunse el, netezind marginea sfâșiată a bucății de hârtie cu degetul mare și cel arătător.

Notă

Miezul verii. 500 lire – S.

Caligrafia mamei sale vitrege făcea ca mesajul misterios să fie și mai greu de descifrat. Cinci sute de lire era o sumă enormă pentru a fi cheltuită de o lady, fie chiar și una ca ea, iar referința la trimestru făcea să pară că era o cheltuială recurentă. Chirie? Dar pentru ce? Ori pentru cine?

St. John citi biletul de încă două ori înainte de a i-l înmâna mamei sale vitrege.

– Înregistrarea unei plăți, așa zice. Cine, sau ce, este „S“?

Înroșindu-se, ea împături hârtia și o vârî în pupitrul.

– Nimeni de care ar trebui să îți pese acum, dragule.

S. „S?”

Respect—Nu!!! oameni și cărți

Deși el nu își terminase gândul cu voce tare, ea își feri privirea și își mușcă buza.

El încercă să se convingă că numele lui Sarah îi venise în minte pentru că vorbiseră despre ea. Dar expresia vinovată de pe chipul mamei sale vitrege spunea o altă poveste. Ce zisese ea despre trupul pe care tatăl lui îl identificase? „E greu să fii sigur.”

St. John o crezuse întotdeauna pe mama lui vitregă teribil de incapabilă să spună minciuni și să păstreze secrete.

Până acum.

Apucând-o de umeri, o ridică de pe canapea, conștient de faptul că degetele lui mușcau din carnea ei, dar incapabil să se abțină. Pupi-trul se prăbuși pe podea și, în tăcerea îngrozitoare care urmă, el putu auzi scurgerea continuă a cernelii pe covor.

— Dumnezeule. *Unde se află ea?*

Sarah păși în cadrul ușii casei parohiale și văzu că aversele intermitente ale după-amiezii se transformaseră într-o burniță constantă, stropind frunzele de toamnă îndrăzneț colorate.

— Sunteți sigură că nu doriți să împrumutați o umbrelă, doamnă Fairfax? întrebă soția parohului, venind lângă ea.

— Nu este nevoie, doamnă Norris, răspunse râzând Sarah, legând șnururile bonetei sale. Casele de pe drum sunt prea aproape una de alta pentru a îngădui vreunui strop de ploaie să treacă.

Făcu cu mâna și porni pe cărarea ce ducea de la vechea biserică normandă și Haverty Court la casa parohială și de la casa parohială la ulița de căsuțe din lut amestecat cu nuiele care era Haverhythe. Din doi pași, fu în capătul străzii, privind pe cărarea îngustă și șerpuită ce ducea către mare.

Își croi cu grijă drum peste caldarâmul alunecos din cauza ploii și se opri în pragul unei porți aflate la jumătatea străzii abrupte, așteptând trecerea unei rafale de ploaie și aruncă o privire către golful care se întindea dedesubt.

Oare Lady Estley știuse, atunci când alesese locul acesta, că Sarah avea să se trezească în fiecare dimineață în fața unei priveliști asupra canalului Bristol? Tristețea pe care Sarah o simțise prima oară la vederea priveliștii fusese în cele din urmă înlocuită de ceva asemănător

alinării: alinarea dată de faptul că știa că aceleași valuri clipeau pe docurile unde se aflau magaziile tatălui ei, că aceeași briză își croia drum pe străzile din Bristol și agita draperiile din salonașul mamei sale.

Sarah fu scoasă din reveria ei dulce-amăruie de senzația că ceva i se freca de glezne. Aruncă o privire în jos și văzu o piscică portocalie târcată, cu șosete albe la fiecare lăbuță, care privea în sus, nerăbdătoare. Sarah se aplecă să o mângâie.

— Bună seara, Meg!

Pisica mieună o salutare, apoi porni de-a lungul străzii, încovoindu-și coada ca un semn de întrebare și legănându-și burta dintr-o parte în alta.

— Ai văzut ceva dulce ce îți face cu ochiul, doamnă F.?

Butarul veni la ușa prăvăliei sale, capul fiindu-i plin de praf alb acolo unde își trecuse mâna murdară de făină peste scăfârlia cheală.

— Vai, domnule Beals, nu ar trebui. Și așa am întârziat la ceai, iar doamna Potts îmi va lua capul.

Cu toate astea, Sarah aruncă o privire pofticioasă către produsele de patiserie expuse în vitrina prăvăliei.

— Credeți, poate, că o prăjitură cu coacăze ar domoli-o?

Chipul domnului Beals fu luminat de un zâmbet larg ce apărură sub mustața stufoasă, iar el intră înapoi în prăvălie ca să ia un pachet gata pregătit.

Alți câțiva pași o aduseră pe Sarah la capătul aleii. Își plecă ușor capul sub o arcadă joasă și urcă sărind treptele către ușa bucătăriei de la Primrose Cottage.

— Așa, cloncâni doamna Potts, ridicând boneta udă leoarcă de pe capul lui Sarah. Cum a fost lecția?

— A, a fost bine. Susan Kittery are toată semnele de înzestrare muzicală pe care o fată în vârstă de opt ani care preferă să joace crichet cu frații săi le arată de obicei, iar doamna Norris este o sfântă pentru că ne îngăduie să folosim pianul ei, răspunse Sarah, așezând prăjitura pe masă și întorcându-se să își încălzească mâinile la foc. Șade și coase ca și cum nu ar fi un chin să ne audă. O suspectez că își înfundă urechile cu ceară înainte să ajungem.

Doamna Potts îngenunche pentru a scutura umezeala de pe poalele rochiei lui Sarah.

– Văd că ați întâlnit-o pe Isteața Meg, zise, culegând un smoc de blană portocalie de pe fustele negre ale lui Sarah.

– Ah, da. Dacă pisoii aceia nu vin curând, ea nu va mai fi în stare să se miște din cauza burții.

– Domnul Beals i-a promis unul Clarissei, știți.

Doamna Potts păru să dezaprobe.

Sarah zâmbi.

– Da. Bănuiesc că el a crezut că ea avea să uite. Asta arată cât de puține știe dumnealui.

Doamna Potts chicoti și își reluă agitația în jurul rochiei lui Sarah.

– Nu știu de ce nu lăsați baltă purtarea acestor haine pentru văduve, doamnă. Au trecut mai mult de trei ani, și pe negru se vede orice murdărie mai tare ca pe orice.

– O garderobă nouă ar fi o cheltuială cu totul frivolă, sublinie Sarah.

– Atunci, ce ziceți despre cufărul ăla de lucruri care putrezește sus?

Sarah își scutură fustele, îndepărtându-le din degetele doamnei Potts, și se prefăcu a nu o fi auzit.

– Negrul mi se potrivește. Știu din cele mai sigure surse.

– Chiar așa? De unde?

– După sclipirea din ochii domnului Beals de fiecare dată când calc în prăvălia sa, o necăji Sarah, rupând un colț din prăjitura cu coacăze și băgându-l în gură.

Doamna Potts clătină din cap.

– Vă cer scuze, doamnă, dar cred că vede cei doi bănuți pe care i-i dați, până la rochie.

– Oricum ar fi, doamnă Potts, va vinde acele prăjituri pentru cei divini la târgul de săptămâna viitoare și, cu generozitate, a fost de acord să doneze toate câștigurile fundației Ajutor pentru Pescari.

– Hmm, fu singurul răspuns al doamnei Potts, care se întoarse să ridice ibricul ce fierbea, dar Sarah știa că femeia era greu de impresionat. Vai, Doamne! Ibricul căzu cu zgomot înapoi pe plită. Am uitat! A venit să vă vadă un domn, doamnă.

Sarah își netezi absentă părul umed de pe frunte.

– Un domn? Avea o carte de vizită? Sau și-a spus numele?

– Nu, doamnă. Fiind născută în Haverhythe, Martha Potts nu avea experiență cu străinii. Era evident faptul că nu se gândise

să îl întrebe cum se numea, dar era la fel de deranjant faptul că el nu îi spusese. Este în salon, continuă doamna Potts.

Sarah zâmbi în sinea ei la insistența doamnei Potts de a categorisi atât de grandios simpla sufragerie a micii căsuțe, dar curiozitatea îi redirecționa iute gândurile. Singurii străini care veniseră la Primrose Cottage fuseseră cei care aveau nevoie de ajutor de vreun fel. Posibilitățile financiare, deși modeste, le depășeau totuși pe ale multora din sătucul pescăresc. Dar, dacă doamna Potts îl descria ca pe un gentilom, probabil că acesta nu era un vagabond care cerea pomană ori un muncitor ambulant care căuta de lucru.

– Voi vedea ce dorește, zise ea.

Din trei pași, ajunse la coridorul îngust care trecea pe sub scară. Se opri în pragul sufrageriei pentru a-și cerceta vizitatorul.

Străinul stătea în picioare privind pe fereastră către mare, cu spațele întors la ea. Era înalt și bine îmbrăcat, haina de călărie bleumarin și pantalonii strâmți din piele de bivol îmbrățișându-i umerii largi și, respectiv, picioarele cu mușchi bine definiți. În jurul tălpilor cizmelor sale se strânseseră băltoace, iar mantaua îi atârna – aproape ca și cum ar fi fost stăpânul aceluia loc – pe un scaun din apropiere. Doamna Potts fusese, într-adevăr, neglijentă cu îndatoririle unei amfitrioane.

Sarah păși înainte. Deși pașii îi fuseseră foarte ușori, era evident că sunetul atrăsese atenția bărbatului. Când își întoarse capul, lumina slabă atinse trecător un luciul de aur.

Privirea i se împăienjeni când sângele îi țâșni de la cap până la inima care bubuia. Domnul chipeș și cu păr blond se înclină țeapăn.

– Doamnă.

– Milord, șopti Sarah.

Făcu automat o plecăciune, deși o clipă de cugetare ar fi împiedicat gestul. Simțindu-și genunchii îndoindu-se, se temu foarte tare că avea să se prăbușească pe podea.

Nu dorea să arate o astfel de slăbiciune bărbatului care se afla în fața ei.

St. John Sutcliffe, viconte de Fairfax.

Soțul ei.

Capitolul 2

St. John nu avea nici cea mai mică intenție de a îngădui emoției să influențeze felul în care avea să abordeze situația aceasta, dar nu putea să nege cu totul junghiul mic de plăcere pe care îl simți văzând cât de umilă o făcuseră trei ani la capătul lumii pe soția sa cu inimă prefăcută.

Rămase nemișcat în timp ce ea se chinuia să se ridice fără ajutor. Părea mai bătrână. Desigur, și era. 21? Nu, 22. Bărbia ei căpătase o anume fermitate. Și oare nenorocita ei de rochie neagră conferea acea culoare ochilor ei ori pur și simplu el nu îi știuse capabili de asemenea îndârjire.

– Ce cauți aici? șopti ea cu înverșunare, ca și cum s-ar fi temut să fie auzită.

St. John fu sigur că șocul vederii lui era autentic. Călătorise singur și cu toată viteza posibilă, pentru ca nimeni să nu o poată preveni de apropierea lui ori să îi dea timp să scape.

– Te-aș întreba același lucru, dar cred că am auzit destul din poveste ca să știu care va fi răspunsul tău.

Bărbia lui Sarah se ridică sfidător.

– Da? Și ce anume...

Ușa se deschise, întrerupând-o. O femeie trecută bine de vârstă mijlocie, îmbrăcată cu o rochie rezistentă și purtând o bonetă simplă, intră aducând o tavă cu ceai.

– Mă gândeam să las asta și să merg până la doamna Thomas, doamnă.

– Mulțumesc, doamnă Potts, răspunse Sarah.

El se minună de viteza cu care Sarah își putea asuma cel puțin aparența calmului. Femeia puse tava pe o măsuță joasă din fața ferestrei și ieși, închizând ușa în urma ei. Sarah se refugie în spatele măsuței de ceai, așezându-se pe unul din cele două scaune ponosite, dar confortabile care o flancau. Cu mișcări domoale, începu să aranjeze ceștile și farfuriuțele.

– Ceai, milord?

– „Milord“? repetă el, amintindu-și fără să vrea de nota de disperare pe care o simțise în glasul ei ultima oară când ea i se adresase astfel. O soție poate folosi numele de botez al soțului său atunci când sunt singuri, Sarah.

Ea tresări, dar el nu se putea hazarda să spună dacă la auzul numelui ei pe buzele lui ori la duritatea vocii lui când îl rostise.

– O soție poate, da, însă nu sunt sigură ce fel de relație am cu dumneata acum, milord.

St. John făcu un pas lung către măsuța de ceai.

– Ce fel de relație? Nu ești soția mea?

– Am înțeles de la Lady Estley că tatăl dumitale urma să aranjeze ca nunta noastră să fie desfăcută – anulată.

– Anulată?

Lovi masa cu o mână, făcând ceștile să zornăie pe farfuriuțele lor. Pe cealaltă o așeză pe spătarul scaunului ei, iar el se aplecă înspre ea, apropiindu-se destul cât să vadă cum mâinile ei îi tremurau în poală. Ea nu își ridică privirea.

– Deși luna noastră de miere a fost scurtă, te asigur că nu există teame pentru o anulare, Lady Fairfax.

Vorbele lui șoptite își găsiră ținta, dislocând unele amintiri intime care trecură prin ea cu un fior. Repulsie? Teamă? Privi cum îmbujorarea se răspândi peste obraji și coborî spre gât, văzu cum sânii ei se ridicară și coborâră în timp ce inspiră adânc pentru a se liniști. Apoi, spre marea lui uimire, ea se întoarse să îl înfrunte, ochii ei fiind la doar câțiva centimetri de ai lui.

– Un divorț, atunci. Dar, te rog, nu îmi spune astfel.

– Ai dat la o parte titlul meu?

– Am alungat totul – totul, insistă ea, vocea frângându-i-se din cauza intensității. Nimeni din Haverhythe nu a auzit pe cineva adresându-mi-se astfel, și așa prefera să rămână așa.

– Înțeleg.

Se ridică, fiindcă avusese intenția să o facă pe ea să se simtă incomfortabil la apropierea lui, dar, în schimb, fusese el tulburat de apropierea ei.

– Dar un divorț ar fi cerut dovada infidelității tale, să știi, remarcă el, trântindu-se pe scaunul de pe cealaltă parte.